

Sygn. akt II Ka 137/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Zygmunt Dudziński /spraw./

Sędziowie : SSO Małgorzata Szwedo-Dec

SSO Zdzisław Błasiak

Protokolant: st. sekr. sąd. Marta Tutro

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Tarnobrzegu – Andrzeja Głowackiego

po rozpoznaniu w dniu 7 czerwca 2013 roku,

sprawy **J. S.**

oskarżonego z art. 279 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w S. W.

z dnia 8 stycznia 2013 roku, w sprawie sygn. akt II K 799/12

I. **Zmienia** zaskarżony wyrok w pkt I w zakresie opisu czynu i kwalifikacji prawnej czynu w ten sposób, że – uznaje, że w dniu 10 stycznia 2000r. w S. W. woj. (...), J. S. działając w zamiarze, aby dwie inne osoby (ustalone, a następnie skazane za ten czyn wyrokiem Sądu Rejonowego w S. W. z dnia 7 stycznia 2002r. w sprawie sygn II K 113/01) dokonały czynu zabronionego w postaci kradzieży z włamaniem, ułatwił jego popełnienie w ten sposób, że wyraził zgodę na wskazanie tym dwóm wymienionym ustalonym osobom określonej drogi wyjazdowej ze S. W. w kierunku L., która przez swoje usytuowanie zmniejszała niebezpieczeństwo kontroli policyjnej przejeżdżających pojazdów, a następnie był obecny w miejscu, w którym jedna z wymienionych ustalonych osób po uprzednim wyłamaniu zamka w drzwiach samochodu ciężarowego marki (...) nr rej (...) i wyłamaniu stacyjki i blokady kierownicy oraz uruchomieniu silnika dokonała zaboru w celu przywłaszczenia wymienionego pojazdu wraz z naczepą marki „(...)” nr rej (...) o łącznej wartości nie mniejszej niż 152.750,00 złotych na szkodę S. S. i Towarzystwa (...), Przedsiębiorstwo w S. W., a następnie w wykonaniu zamiaru wskazania wyjazdu w kierunku L. wspólnie i w porozumieniu z drugą z wyżej wymienionych ustalonych osób jechał swoim samochodem za skradzionym pojazdem, przemieszczając się w kierunku R., podczas którego to przejazdu został wraz z obiema wyżej wymienionymi ustalonymi osobami zatrzymany przez funkcjonariuszy policji, tj. winnego popełnienia przestępstwa z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 279 § 1 kk;

II. **utrzymuje w mocy** zaskarżony wyrok w pozostałej części;

III. **Zwalnia** J. S. od zapłaty kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, a poniesionymi wydatkami obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 137/13

Uzasadnienie:

Prokurator Prokuratury Rejonowej w S. W. oskarżył J. S. o to, że w dniu 10 stycznia 2000 roku w S. W. działając wspólnie

i w porozumieniu, po uprzednim wyłamaniu zamka w drzwiach samochodu ciężarowego m-ki (...) nr rej. (...) dostali się do wnętrza pojazdu, a następnie po wyłamaniu stacyjki przy użyciu tzw. "łamaka" wyłamali blokadę kierownicy i po uruchomieniu silnika dokonali zaboru w celu przywłaszczenia tego pojazdu wraz z naczepą m-ki "(...)" nr rej. (...) o łącznej wartości 152.750 zł na szkodę S. S.

i Towarzystwa (...) Przedstawicielstwo w S. W.,

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk

Sąd Rejonowy w S. W. wyrokiem wydanym w dniu 8 stycznia 2013 r. w sprawie sygn. II K 799/12:

I. uznał oskarżonego J. S. za winnego tego, że w dniu 10 stycznia 2000 roku w S. W. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami prawomocnie skazanymi wyrokiem Sądu Rejonowego w S. W. z dnia 7 stycznia 2002 r. w sprawie sygn. II K 113/01, po uprzednim wyłamaniu zamka w drzwiach samochodu ciężarowego m-ki (...) nr rej. (...) dostał się do wnętrza pojazdu, a następnie po wyłamaniu stacyjki przy użyciu tzw. "łamaka" wyłamał blokadę kierownicy i po uruchomieniu silnika dokonał zaboru w celu przywłaszczenia tego pojazdu wraz z naczepą m-ki "(...)" nr rej. (...) o łącznej wartości nie mniejszej niż 152.750 zł i nie większej niż 162.750 zł na szkodę S. S. i Towarzystwa (...) Przedstawicielstwo w S. W. **tj za winnego popełnienia przestępstwa z art. 279 § 1 kk**

i za to:

na podstawie art. 279 § 1 kk skazał J. S. na karę 2 (dwóch) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63 § 1 kk, na poczet j kary pozbawienia wolności zaliczył J. S. okresy rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 10 stycznia 2000 r. do 7 czerwca 2000 r. oraz od dnia 14 listopada 2012 r. do dnia 8 stycznia 2013 r. - uznając w tej części karę pozbawienia wolności za wykonaną;

III. zwolnił J. S. w całości, od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych i obciążył Skarb Państwa wydatkami wyłożonymi w toku postępowania karnego.

Od wymienionego wyroku obrońca oskarżonego J. S. wniósł apelację.

Zaskarżając w całości wyrok sądu pierwszej instancji na korzyść oskarżonego J. S., obrońca zarzucił:

1) obrazę prawa materialnego: art. 18 § 3 kk – poprzez jego niezastosowanie w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu w wyroku, a w konsekwencji błędnego zakwalifikowania czynu sprawcy jako współsprawstwa oraz błędnego opisu tego czynu, podczas gdy prawidłowa ocena stanu faktycznego winna prowadzić do wniosku, iż czyn popełniony przez oskarżonego stanowił formę zjawiskową pomocnictwa, a nie współsprawstwa,

2) obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia:

art. 413 § 2 pkt 1 kpk – poprzez niedokładne określenie przypisanego oskarżonemu czynu oraz jego kwalifikacji prawnej, wbrew poczynionym ustaleniom faktycznym, z których nie wynika, aby J. S. brał czynny udział w kradzieży przedmiotowego pojazdu, a zwłaszcza, aby włamał się do niego lub dokonał czegokolwiek, co zmierzało do jego kradzieży,

3) rażącą niewspółmierność kary – poprzez orzeczenie jej w wymiarze 2 lat i 2 miesięcy bezwzględnie pozbawienia wolności, podczas gdy prawidłowa analiza przesłanek wymiaru kary powinna skłonić Sąd do orzeczenia jej w wymiarze co najwyżej 2 lat, przy jednoczesnym zastosowaniu instytucji warunkowego zawieszenia na okres próby.

W apelacji obrońca oskarżonego J. S. wniósł:

- zmianę zaskarżonego wyroku – przez przyjęcie kwalifikacji prawnej czynu jako wyczerpującego znamiona występku z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 279 § 1 kk (wraz ze stosowną zmianą opisu czynu) o wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności

w wymiarze 2 lata z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby,

ewentualnie

uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Sąd okręgowy orzekając w postępowaniu apelacyjnym zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego J. S. zasługiwała częściowo – na uwzględnienie.

Postępowanie sądowe (wówczas: pod sygn. II K 233/00) było początkowo prowadzone w stosunku do trzech osób: J. S., a także P. O. i M. P. – jako oskarżonych (przy zarzucie „działania wspólnie i w porozumieniu”) o popełnienie przestępstwa z art. 279 § 1 kk na szkodę S. S. oraz Towarzystwa (...).

Wyrokiem wydanym w dniu 8 czerwca 2000 r. Sąd Rejonowy w S. W.

w sprawie sygn. II K 233/00 uznał wszystkich wymienionych oskarżonych za winnych popełnienia zarzucanego im czynu (przy zachowaniu przedmiotowej kwalifikacji prawnej

z art. 279 § 1 kk) i skazał na określone kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny.

Wskazany wyżej wyrok sądu pierwszej instancji został uchylony w całości przez Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu w postępowaniu odwoławczym wyrokiem wydanym w dniu

6 listopada 2000 r. w sprawie sygn. II Ka 242/00 – a sprawa została przekazana Sądowi Rejonowemu w S. W. do ponownego rozpoznania.

Ponowne postępowanie sądowe (wówczas pod sygn. II K 113/01) było prowadzone przez Sąd Rejonowy w S. W. tylko w stosunku do dwóch oskarżonych: P. O. i M. P.. Ponieważ oskarżony J. S. wyjechał z Polski

i ukrywał się przed wymiarem sprawiedliwości, Sąd Rejonowy w S. W. postanowieniem wydanym w dniu 8 października 2001 r. na rozprawie w sprawie

sygn. II K 113/01 wyłączył postępowanie w stosunku do oskarżonego J. S. do odrębnego prowadzenia, natomiast postępowanie sądowe pod sygn. II K 113/01 prowadził wyłącznie w stosunku do dwóch pozostałych wyżej wymienionych oskarżonych.

Wyrokiem wydanym w dniu 7 stycznia 2002 r. w sprawie sygn. II K 113/01 Sąd Rejonowy w S. W. uznał oskarżonych P. O. i M. P. za winnych popełnienia zarzucanego im czynu z art. 279 § 1 kk (przy zachowaniu kwalifikacji prawnej wskazanej przez oskarżyciela publicznego w akcie oskarżenia) - i skazał obu wymienionych na karę 3 lata pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze

50 stawek dziennych (przy zróżnicowaniu wysokości jednej stawki dziennej – w stosunku do każdego z tych oskarżonych).

Powyższy wyrok został utrzymany w mocy przez Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu orzekający wyrokiem wydanym w dniu 1 lipca 2002 r. w postępowaniu odwoławczym

w sprawie sygn. II Ka 183/02.

Oskarżony J. S. (jako poszukiwany europejskim nakazem aresztowania wydanym przez Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu w dniu 13 grudnia 2007 r. w sprawie

sygn. II Kop 47/07) został zatrzymany na terenie Republiki Federalnej Niemiec w dniu 30 października 2012 r. – a następnie wydany polskiemu wymiarowi sprawiedliwości.

Postępowanie sądowe w stosunku do oskarżonego J. S., zakończone wyrokiem skazującym z dnia 8 stycznia 2013 r. (aktualnie: zaskarżonym – przedmiotową apelacją obrońcy oskarżonego) było prowadzone pod sygn. II K 799/12.

W uwzględnieniu wszystkich wskazanych wyżej okoliczności, w kontekście zarzutów postawionych w apelacji obrońcy oskarżonego J. S., sąd odwoławczy orzekający

w niniejszym postępowaniu odwoławczym w sprawie sygn. II Ka 137/13 miał na uwadze następujące przesłanki:

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, w części zawierającej ustalenia faktyczne, sąd pierwszej instancji wykazał, że w dniu 10 stycznia 2000 r., w późnych godzinach wieczornych:

a) P. O. i M. P. przyjechali samochodem osobowym do S. W., zatrzymali się przed blokiem, w którym mieszkał J. S., a M. P. telefonicznie poprosił J. S., aby zszedł do niego porozmawiać,

b) gdy J. S. przyszedł na miejsce, M. P. przedstawił mu P. O., a następnie wszyscy weszli do wymienionego wyżej samochodu osobowego

i wówczas M. P. wtajemniczył J. S. w plan kradzieży samochodu, którego miał dokonać w S. W. wspólnie z P. O. - a następnie poprosił J. S. o wskazanie takiej drogi w kierunku L., która zmniejszała ryzyko napotkania patrolu policyjnego,

c) J. S. wyraził zgodę i wspólnie z dwoma pozostałymi mężczyznami samochodem osobowym kierowanym przez P. O. pojechał na wskazaną przez wymienionych ulicę w S. W. w pobliże parkingu,

d) P. O. i M. P. po sprawdzeniu marki i koloru pojazdu, wytypowali stojący na parkingu samochód ciężarowy – do kradzieży,

e) w czasie, gdy P. O. i J. S. nadal przebywali w stojącym

w pobliżu parkingu samochodzie osobowym, M. P. podszedł do wymienionego samochodu ciężarowego, tzw. „łamaczem” z wymienioną końcówką otworzył drzwi w tym pojeździe, następnie umieścił go w stacyjce i uruchomił silnik,

f) po usłyszeniu odgłosu pracującego silnika, mieszkający w pobliżu parkingu właściciel wymienionego samochodu ciężarowego, pokrzywdzony S. S. zauważył przez okno swojego mieszkania, jak nieznany mu mężczyzna próbuje wyjechać jego pojazdem z parkingu – i telefonicznie zawiadomił o zdarzeniu policję,

g) w tym czasie M. P. wycofał skradzionym samochodem ciężarowym z parkingu, zapalił światła mijania i jechał wymienionym pojazdem w kierunku R. (dzielnicy S. W.), natomiast J. S. i P. O. jechali za nim samochodem osobowym kierowanym przez tego ostatniego,

h) oba jadące samochody zostały zlokalizowane na jednej z ulic przez zaalarmowanych funkcjonariuszy Policji, przy czym kierujący tymi pojazdami nie reagowali na używane przez policjantów sygnały świetlne i dźwiękowe wzywające do zatrzymania, przy czym P. O. kierujący samochodem osobowym umyślnie jechał środkiem jezdni celowo uniemożliwiając kontynuującym pościg policjantom wyprzedzenie go, a następnie zatrzymanie jadącego przodem samochodu ciężarowego,

i) funkcjonariusze Policji zdołali zatrzymać oba wymienione samochody oraz ująć znajdujących się w nich wszystkich mężczyzn, w tym J. S., dopiero po zastosowaniu blokady drogowej, przy jednoczesnym zabezpieczeniu podejmowanych przez siebie interwencji bronią długą typu (...), zaś sprawcy stosowali opór: P. O. próbował wykonać manewr zawrócenia samochodem osobowym i ucieczki

z miejsca zdarzenia, natomiast M. P. nie słuchał poleceń funkcjonariuszy Policji, nie chciał opuścić samochodu ciężarowego, próbował nim odjechać, a potem próbował zablokować pojazd, aż został obezwładniony przez policjantów.

W dalszej części wymienionego uzasadnienia zaskarżonego wyroku sąd pierwszej instancji dokładnie i logicznie wykazał, w oparciu o które dowody i na podstawie jakich przesłanek ich oceny (k. 104-106/2, także akta sygn. II K 113/01) – dokonał przedmiotowych ustaleń faktycznych.

Sąd odwoławczy trafność i zasadność przedmiotowej oceny – w pełni podzielił.

Nadto:

Sąd odwoławczy miał na uwadze, że zawarty w zaskarżonym wyroku opis czynu przypisanego J. S., jedynie częściowo zmieniony w stosunku do opisu czynu określonego przez prokuratora w akcie oskarżenia (przy czym: przedmiotowy opis odnosił się do wszystkich trzech sprawców: zarówno J. S., jak i P. O. i M. P.) – nie wyrażał wprost niektórych (wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku) przedmiotowych ustaleń faktycznych dokonanych przez sąd pierwszej instancji.

Treść zmodyfikowanego opisu czynu wskazywała – mylnie – na oskarżonego J. S. jako tego, który działając „wspólnie i w porozumieniu z dwoma innymi osobami prawomocnie skazanymi wyrokiem Sądu Rejonowego w S. W. w sprawie sygn. II K113/07” (tj. P. O. i M. P.), w czasie przedmiotowego zdarzenia zachował się w ten sposób, że to właśnie on „wyłamał zamek w drzwiach samochodu ciężarowego”, „dostał się do wnętrza tego pojazdu”, „wyłamał stacyjkę oraz wyłamał blokadę kierownicy”, a także „uruchomił silnik”.

W tym zakresie postawiony w apelacji obrońcy oskarżonego J. S. zarzut „niedokładnego określenia przypisanego oskarżonemu czynu, wbrew poczynionym ustaleniom faktycznym, z których nie wynika, by J. S. brał czynny udział w kradzieży przedmiotowego pojazdu, a zwłaszcza by włamywał się do niego” – należało uznać za trafny.

Podobnie – uzasadniony był również, postawiony w tym samym środku zaskarżenia, wniosek o „stosowną zmianę opisu czynu”.

Sąd odwoławczy miał na uwadze, że z przepisu art. 454 § 2 kpk wynika, iż w postępowaniu odwoławczym brak jest możliwości zmiany ustaleń faktycznych (tym samym: zmiany opisu czynu, wyrażającej zmianę tychże ustaleń) – wyłącznie wówczas, gdyby sąd odwoławczy orzekł surowszą karę pozbawienia wolności (inaczej – orzekł w powyższym zakresie na niekorzyść oskarżonego). Tym samym – a contrario – zachodzi taka możliwość zmiany w postępowaniu odwoławczym (i właśnie o to wniósł obrońca J. S. stawiając wskazany wyżej zarzut) w sytuacji, gdy sąd odwoławczy nie orzeka „surowszej kary pozbawienia wolności” (orzeka natomiast na korzyść oskarżonego).

Zmiana opisu czynu przypisanego oskarżonemu J. S. determinowała w konsekwencji (poprzez dokonanie ustaleń faktycznych częściowo odmiennych od wskazanych przez sąd pierwszej instancji) – zmianę kwalifikacji prawnej. W tym zakresie sąd odwoławczy uznał za trafny zarzut obrońcy oskarżonego J. S., że czyn wymienionego oskarżonego (przy dokonaniu prawidłowych ustaleń faktycznych) nie stanowił „współsprawstwa” (tj. „działania wspólnie i w porozumieniu” z P. O. i M. P. – w rozumieniu art. 18 § 1 kk w odniesieniu do art. 279 § 1 kk), lecz „pomocnictwa” (w rozumieniu art. 18 § 3 kk w zw. z art. 279 § 1 kk). Dokonując oceny sposobu i zakresu działania oskarżonego J. S., tj. wyrażenia zgody na wskazanie P. O. i M. P. określonej drogi wyjazdowej ze S. W., która przez swoje usytuowanie zmniejszała niebezpieczeństwo kontroli policyjnej w stosunku do przejeżdżających pojazdów, obecności w miejscu wskazanym przez pozostałych sprawców w czasie, w którym jeden z tych sprawców dokonał włamania do samochodu ciężarowego i uruchomił jego silnik, a następnie jechał tym pojazdem w określonym kierunku – należało mieć na uwadze, że wymienione zachowanie oskarżonego było umyślne i zostało podjęte oraz ukierunkowane w zamiarze ułatwienia dwóm pozostałym (wskazanim wyżej) mężczyznom popełnienia przedmiotowego przestępstwa kradzieży

z włamaniem określonego samochodu.

Wymienionej wyżej oceny zamiaru i działania oskarżonego J. S. nie może zmienić okoliczność, że bezpośrednio po dokonaniu zaboru samochodu ciężarowego przez M. P. oraz przez pewien odcinek drogi (do czasu zatrzymania wszystkich sprawców przez policję), kierowany przez P. O. samochód osobowy, w którym znajdował się wówczas także oskarżony J. S. – jechał za (nie zaś: przed) skradzionym pojazdem. Wbrew zarzutowi obrońcy oskarżonego, przedmiotowe ustalenia faktyczne:

- same przez się nie wskazywały, że „J. S. nie był pilotem bądź przewodnikiem i nie wskazywał drogi ucieczki”,
- nie dotyczyły całej trasy planowanego przejazdu, lecz jedynie części (dalsza jazda została uniemożliwiona przez interweniujących funkcjonariuszy Policji),

a nadto:

- wspólna obecność J. S. z dwoma pozostałymi mężczyznami (po wywołaniu oskarżonego z jego mieszkania w późnych godzinach wieczornych) spowodowana była wyrażeniem przez tegoż oskarżonego przedmiotowej zgody na określoną „współpracę” (w sensie: udzielenia pomocy w określonym zakresie) w zapewnieniu sprawcom swoistego „bezpiecznego wyjazdu z miasta kradzionym samochodem”. W dalszej części niniejszego uzasadnienia zostały przytoczone istotne wyjaśnienia oskarżonego J. S. w zakresie wymienionych okoliczności.

Uwzględniając wszystkie wskazane wyżej przesłanki, przy uznaniu przytoczonych wyżej zarzutów z apelacji obrońcy oskarżonego J. S. za trafne, sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w pkt. I w zakresie opisu czynu i kwalifikacji prawnej czynu w ten sposób, że – uznał, że w dniu 10 stycznia 2000r. w S. W.,

woj. (...), J. S. działając w zamiarze, aby dwie inne osoby (ustalone,

a następnie skazane za ten czyn wyrokiem Sądu Rejonowego w S. W. z dnia

7 stycznia 2002r. w sprawie sygn II K 113/01) dokonały czynu zabronionego w postaci kradzieży z włamaniem, ułatwił jego popełnienie w ten sposób, że wyraził zgodę na wskazanie tym dwóm wymienionym ustalonym osobom określonej drogi wyjazdowej ze S. W. w kierunku L., która przez swoje usytuowanie zmniejszała niebezpieczeństwo kontroli policyjnej przejeżdżających pojazdów, a następnie był obecny

w miejscu, w którym jedna z wymienionych ustalonych osób po uprzednim wyłamaniu zamka w drzwiach samochodu ciężarowego marki (...) nr rej (...)

i wyłamaniu stacyjki i blokady kierownicy oraz uruchomieniu silnika dokonała zaboru w celu przywłaszczenia wymienionego pojazdu wraz z naczepą marki „(...)” nr rej (...) o łącznej wartości nie mniejszej niż 152.750,00 złotych na szkodę S. S. i Towarzystwa (...), Przedsiębiorstwo w S. W., a następnie w wykonaniu zamiaru wskazania wyjazdu w kierunku L. wspólnie

i w porozumieniu z drugą z wyżej wymienionych ustalonych osób jechał swoim samochodem za skradzionym pojazdem, przemieszczając się w kierunku R., podczas którego to przejazdu został wraz z obiema wyżej wymienionymi ustalonymi osobami zatrzymany przez funkcjonariuszy policji, tj. winnego popełnienia przestępstwa z art. 18 § 3 kk w zw.

z art. 279 § 1 kk.

Sąd odwoławczy nie podzielił natomiast trafności zarzutów postawionych w apelacji przez obrońcę oskarżonego J. S. w zakresie rażącej niewspółmierności (według oceny skarżącego) kary orzeczonej przez sąd pierwszej instancji. W tej części sąd odwoławczy miał na uwadze następujące przesłanki:

P. O. i M. P. zostali skazani przez Sąd Rejonowy

w S. W. w sprawie sygn. II K 113/01 za przestępstwo z art. 279 § 1 kk (popełnione przez wymienionych przy działaniu „wspólnie i w porozumieniu”) na karę po 3 lata pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej kwocie 30 złotych (wyrok jest prawomocny).

W sprawie niniejszej sygn. II K 799/12 sąd pierwszej instancji skazał oskarżonego J. S. na karę 2 lata i 2 miesiące pozbawienia wolności. Sąd odwoławczy miał na uwadze, że wskazana wyżej wysokość kary została określona przy uznaniu wymienionego oskarżonego za winnego popełnienia przestępstwa z art. 279 § 1 kk, a aktualnie (tj. w postępowaniu odwoławczym w niniejszej sprawie sygn. II Ka 137/13) sąd odwoławczy uznał, że przedmiotowy czyn popełniony przez wymienionego oskarżonego stanowił przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 279 § 1 kk – jednak stanął na stanowisku, iż wskazana wyżej zmiana ustaleń faktycznych oraz kwalifikacji prawnej czynu nie powinna mieć wpływu na ostateczny wymiar kary orzeczonej w stosunku do J. S.. Istotnym jest, że:

1) na rozprawie w sprawie sygn. II K 799/12 w dniu 8 stycznia 2013 r. oskarżony J. S. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, a nadto potwierdził swoje wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym, w których wówczas dokładnie określił rodzaj i zakres swojego zamiaru i swojego działania, m. in. wyjaśnił:

- „Wsiadłem do nich do samochodu, bo M. P. prosił mnie, abym pomógł im wydostać się ze S. W., tzn. wskazać drogę na kierunek (...) omijając N., gdyż jak mi powiedział, to chcą dokonać na terenie S. W. kradzieży samochodu ciężarowego, który mają już upatrzone, ale obawiają się ewentualnego zatrzymania przez policję. On powiedział, abym wsiadł, to pojedziemy i po pokażą mi samochód, który chcą ukraść (...) w pobliżu sklepu (...) oni wskazali mi zaparkowanego ciężarowego (...) z naczepą (...) gdy oglądaliśmy wspólnie ten samochód to P. O. powiedział do M. P., że szkoda, że ten samochód nie ma „sypialki”, bo kolor samochodu pasuje do papierów” (wyjaśnienia złożone w dniu 11 stycznia 2000 r.), a nadto „M. P. nie wiem jak, ale otworzył samochód ciężarowy (...) uruchomił silnik i ruszył tym (...). Zdziwiliśmy się, że on tak szybko jedzie, gdyż mieliśmy jechać przed nim i wskazywać mu drogę, a on jechał tak szybko” (wyjaśnienia złożone w dniu 11 stycznia 2000 r.),

- „M. P. poprosił mnie, czy mógłbym mu pokazać drogę wyjazdową ze S. W., która nie wiedzie przez N.. Podał też, że mają zamiar ukraść samochód ciężarowy w S. W., a następnie wyjechać z miasta omijając placówki policji. Ja zgodziłem się na udzielenie tej informacji i powiedziałem, jak można wyjechać ze S. W. przejeżdżając przez R., a następnie w kierunku L. (...) On powiedział, że pokażą mi samochód, który zamierzają ukraść (...) dojechalśmy na miejsce przy poczcie na ul. (...)” (wyjaśnienia złożone w dniu 12 stycznia 2000 r.), a nadto: „Po kradzieży (...) wyjechał z parkingu. P. O. uruchomił silnik naszego samochodu osobowego i ruszyliśmy za M. (...) M. P. jechał bardzo szybko, w związku z czym jechaliśmy za nim w odległości 300-400 metrów” (wyjaśnienia złożone w dniu 12 stycznia 2000 r.),

2) na tej samej rozprawie w sprawie sygn. II K 799/12 w dniu 8 stycznia 2013 r., po potwierdzeniu wskazanych wyżej wyjaśnień złożonych w postępowaniu przygotowawczym oskarżony J. S. złożył wniosek o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania postępowania dowodowego oraz wymierzenie przez Sąd kary 2 lata i 2 miesiące pozbawienia wolności – a przedmiotowy wniosek został (w trybie art. 387 § 1 i § 2 kpk) zaaprobowany przez Sąd Rejonowy w S. W. orzekający w tej sprawie,

3) zważywszy powyższe – należało mieć na uwadze, że bez względu na przyjęty przez sąd pierwszej instancji opis czynu przypisanego oskarżonemu oraz kwalifikację prawną tego czynu, J. S. uznał, że za jego działanie (dokonane w taki sposób i w takim zakresie, jak wyjaśnił w postępowaniu przygotowawczym) adekwatną karą jest kara 2 lata i 2 miesiące pozbawienia wolności (wymierzenie takiej kary wymieniony sam zaproponował Sądowi),

4) przedmiotowa kara 2 lata i 2 miesiące pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 279 § 1 kk (po zmianie kwalifikacji prawnej w postępowaniu przygotowawczym) jest zasadniczo niższa od kary 3 lata pozbawienia wolności, którą orzekł Sąd w sprawie sygn. II K 113/01 w stosunku do M. P. i P. O. za przestępstwo z art. 279 § 1 kk – a w ocenie sądu odwoławczego, wskazana wyżej zasadnicza różnica w wymiarze tychże kar adekwatnie wskazuje na różnicę (i proporcje)

w odniesieniu do rodzaju przestępstw (i ich form stadialnych) popełnionych przez poszczególnych sprawców oraz stopnia społecznej szkodliwości przedmiotowych czynów,

5) w odniesieniu do zawartego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku stanowiska sądu pierwszej instancji w zakresie orzeczenia o karze, w kontekście zarzutów postawionych w tej części przez obrońcę oskarżonego J. S. w apelacji, sąd odwoławczy uznał, że kara

2 lata i 2 miesiące pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia winy oraz stopnia społecznej szkodliwości przedmiotowego czynu (przy zmienionym jego opisie oraz kwalifikacji prawnej), motywacji oskarżonego w jego popełnieniu, sposobu zachowania się oskarżonego po popełnieniu przestępstwa (w tym zakresie: m. in. w celowa ucieczka z Polski w zamiarze ukrywania się przed wymiarem sprawiedliwości i odpowiedzialnością karną) oraz do właściwości i warunków osobistych wymienionego – a nadto: założonych przez sąd wychowawczych i zapobiegawczych celów przedmiotowej kary,

6) znaczny wpływ czasu pomiędzy datą popełnienia przez oskarżonego J. S. przypisanego mu przestępstwa (10 styczeń 2000 r.) a datą skazania (nieprawomocnego) oskarżonego J. S. przez Sąd Rejonowy w S. W. w niniejszej sprawie sygn. II K 799/12 (8 styczeń 2013 r.), przy ustaleniu, że wymieniona zwłoka została spowodowana celowym działaniem oskarżonego (umyślny wyjazd z Polski w celu ukrywania się przed wymiarem sprawiedliwości i unikania odpowiedzialności karnej) – nie może mieć jakiegokolwiek uzasadnionego wpływu na rodzaj bądź wymiar kary dla tegoż oskarżonego (mimo zasadniczo zmienionych – wraz z upływem lat - jego warunków życiowych i sytuacji osobistej oraz rodzinnej).

W całym powyższym zakresie zarzuty postawione przez obrońcę oskarżonego J. S. w apelacji, wykazujące zasadniczo odmienny punkt widzenia skarżącego, sąd odwoławczy uznał za jedynie dowolną (nie popartą materiałem dowodowym) polemikę, nie zasługującą na uwzględnienie.

Zważywszy powyższe, w tej części sąd odwoławczy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Zdaniem sądu okręgowego, w sprawie niniejszej nie zachodziły przesłanki z art. 439 § 1 kpk stanowiące podstawę do uchylenia zaskarżonego wyroku niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wpływu ewentualnego uchybienia na treść tego orzeczenia.

O zwolnieniu oskarżonego J. S. od zapłaty kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym (wymieniony nie posiada majątku, oszczędności, ani stałego dochodu, utrzymuje się z prac dorywczych), przy jednoczesnym obciążeniu Skarbu Państwa wydatkami poniesionymi w tym postępowaniu, sąd odwoławczy orzekł na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. Nr 49 z 1983 r., poz. 223 – z późniejszymi zmianami).